

Redakcja: Grzegorz Gil (dyrektor IEŚ), Anton Saifullayev
(zastępca dyrektora IEŚ), Agnieszka Zajdel (sekretarz redakcji),
Spasimir Domaradzki, Bartłomiej Krzysztan, Damian Szacawa,
Agata Tatarenko

Nr 1662 (167/2026) | 14.07.2026

ISSN 2657-6996
© IEŚ

Andrzej Szabaciuk

Operacja krymska Ukrainy i jej potencjalne konsekwencje

Krym, symbol neoimperialnej polityki Rosji, stał się celem ukraińskiej wielodomenowej wojny asymetrycznej. Kijów systematycznie niszczy Flotę Czarnomorską, obronę przeciwlotniczą i przeprawy promowe, dążąc do całkowitej izolacji półwyspu i przekształcenia go w odciętą od zaopatrzenia „wyspę”. Celem tej strategii nie jest obecnie deokupacja, lecz sparaliżowanie wojsk rosyjskich na południu i zabezpieczenie ukraińskiego eksportu morskiego. Sukcesy Ukrainy weryfikują kremlowską narrację o stabilności państwa, pokazując zachodnim sojusznikom sprawczość Kijowa i budując silniejszą pozycję przed ewentualnymi rozmowami pokojowymi.

Początek operacji. Po 24 lutego 2022 r. rozpoczęła się nowa faza wojny Rosji przeciwko Ukrainie, w której Krym odegrał kluczową rolę. Stamtąd ruszyły kolumny pancerne, szybko zajmując południe obwodów chersońskiego i zaporoskiego, co doprowadziło do okrążenia Mariupola. Z portów krymskich operowały okręty, które atakowały ukraińskie miasta m.in. rakietami Kalibr i blokowały ukraiński eksport zboża, grożąc globalnym kryzysem żywnościowym ([„Komentarze IEŚ”, nr 696](#)). Z punktu widzenia Ukrainy szybko stało się jasne, że obrona terytorium i ewentualne kontrofensywy na południu będą z góry skazane na porażkę, dopóki Krym będzie funkcjonował jako bezpieczne, zmilitaryzowane zaplecze logistyczne Rosji. Ukraińskie działania militarne wymierzone w Krym są zatem niezbędnym elementem prowadzenia wojny. Ich celem jest ograniczenie logistyki, zaplecza operacyjnego i potencjału uderzeniowego wroga, bez których rosyjska machina wojenna na południu Ukrainy nie mogłaby funkcjonować.

Wielodomenowa wojna asymetryczna. Ukraińska kampania przeciwko siłom rosyjskim na Krymie ewoluowała od pojedynczych ataków do systematycznych, asymetrycznych działań wymierzonych w rosyjskie zasoby. Obejmowała ona trzy równoległe i przenikające się kierunki działań: operacje morskie, ataki dronowe i rakietowe na cele militarne i infrastrukturę cywilną na Krymie oraz działania wymierzone w rosyjską logistykę. Pierwszym z nich były ataki na rosyjską flotę wojenną na Morzu Czarnym, do których wykorzystano morskie drony uderzeniowe (np. Magura V5), drony powietrzne, rakiety własnej produkcji (m.in. Neptun), a także uzbrojenie dostarczone przez sojuszników. W efekcie tych działań zniszczono lub uszkodzono kilkadziesiąt kluczowych rosyjskich okrętów, w tym mający ogromne znaczenie symboliczne krążownik „Moskwa”¹. Zmusiło to Rosję do przymusowej ewakuacji najcenniejszych jednostek z Sewastopola oraz Teodozji i przebazowania ich do wschodniej części Morza Czarnego, m.in. do Noworosyjska.

Równoległe, przy użyciu dronów oraz m.in. amerykańskich rakiet ATACMS, Ukraina systematycznie niszczyła i nadal niszczy rosyjską obronę przeciwlotniczą (systemy S-300 i S-400) na Krymie. Eliminacja radarów i wyrzutni umożliwia dalsze uderzenia z powietrza na półwysep. Dodatkowo od 2022 r. Ukraińcy regularnie atakują lotniska (Saki, Belbek), niszcząc samoloty (m.in. Su-24, Su-30 i Su-27) oraz rosyjskie śmigłowce bojowe (m.in. Mi-8, Ka-52 „Aligator”).

W tym samym czasie prowadzone są działania z wykorzystaniem dronów nawodnych i powietrznych, których celem jest zabezpieczenie korytarzy transportowych z ukraińskich portów oraz uniemożliwienie wywozu

¹ Według danych biura prezydenta Ukrainy Rosja straciła 19 okrętów, a 18 zostało uszkodzonych, w tym okręty wojenne (z 33 jednostek bazowych 4 zostały całkowicie zniszczone, a 8 poważnie uszkodzono), okręty desantowe (z 34 jednostek zniszczono aż 15, a 10 zostało uszkodzonych) oraz jednostki pomocnicze (z 23 jednostek zniszczono 3, a uszkodzono 9). Zob. *“Russia Has Lost the Black Sea,” Zelenskyy Says*, United24, 05.06.2026, <https://united24media.com/war-in-ukraine/russia-has-lost-the-black-sea-zelenskyy-says-20447> (07.07.2026).

ukraińskich produktów rolnych z terenów okupowanych. Ograniczają one również możliwość operowania rosyjskiej „floty cieni” na Morzu Czarnym.

Działania wymierzone w logistykę. Kolejnym elementem kampanii są uderzenia w infrastrukturę logistyczną wroga. W tym kontekście symboliczne znaczenie miały już ataki na Most Krymski w październiku 2022 r., które nie przyniosły jednak znaczących rezultatów. Skutkiem było jedynie wprowadzenie zakazu przewozu przez ten most paliwa w hurtowych ilościach, materiałów łatwopalnych oraz amunicji. Równolegle podjęto systematyczne ataki na przeprawę promową w Cieśninie Kerczeńskiej – ukraińskie rakiety uderzyły w promy kolejowe (m.in. „Awangard”, „Conro Trader” i „Sławianin”). Po zmasowanym ataku z 21 czerwca 2026 r. na port „Kaukaz”, terminal w Czuszce oraz terminal paliwowy TES-Terminal 1 w Kerczu (stanowiący kluczową bazę przeładunkowo-magazynową paliw na półwyspie) zniszczeniu lub uszkodzeniu uległy co najmniej 3 kolejne promy, w tym jednostki „Panagia” oraz „Elena II”. W konsekwencji połączenia promowe zostały zawieszone. W następstwie dalszych ataków, kontynuowanych w kolejnych tygodniach, wstrzymano ruch towarowy na Morzu Azowskim.

Działaniom tym towarzyszyły skoordynowane ataki na zaplecze frontu południowego armii rosyjskiej oraz kluczowe połączenia transportowe Krymu, w tym nową magistralę drogową i kolejową, tzw. Noworosję. Od kwietnia 2026 r. operacje te zintensyfikowano, koordynując je ze zmasowanymi uderzeniami dronowymi i raketowymi na cele militarne oraz infrastrukturę krytyczną na Krymie. Ich zasięg obejmuje cele położone od 25 do 200 kilometrów za linią frontu. Wojsko ukraińskie koncentruje się na odcięciu wroga od zaopatrzenia. Ukraina na dużą skalę atakuje połączenia logistyczne, sztaby i zgrupowania rosyjskiej armii, a także magazyny, składy paliwa oraz szeroko rozumianą infrastrukturę energetyczną. Działania te są częścią ukraińskiego planu „przekształcenia Krymu w wyspę” – wprost przybliżonego przez ministra obrony Ukrainy Mychajła Fedorowa 17 czerwca 2026 r. w wywiadzie dla kanału YouTube Pressing².

Skoordynowane działania armii ukraińskiej wymierzone w półwysep skutkowały najpierw nałożeniem limitów, a od 21 czerwca – całkowitym wstrzymaniem sprzedaży detalicznej benzyny dla osób prywatnych na Krymie. Pod tym względem sytuacja na półwyspie jest niezwykle trudna, tym bardziej że uderzenia w rosyjskie rafinerie i infrastrukturę energetyczną spowodowały istotne problemy z zaopatrzeniem w benzynę i olej napędowy w Federacji Rosyjskiej ([„Komentarze IEŚ”, nr 1656](#)). Zmasowane ataki doprowadziły także do czasowych przerw w dostawach energii elektrycznej i wody na półwyspie oraz skutkowały odwołaniem ponad 80% rezerwacji turystycznych, anulowaniem kolonii i zorganizowanego wypoczynku. W następstwie tego kryzysu, 26 czerwca 2026 r. władze okupacyjne Krymu i Sewastopola ogłosiły stan wyjątkowy, wprowadzony oddzielnie w obu tych podmiotach federalnych.

Wnioski. Ukraińska strategia izolacji Krymu opiera się na operacyjnej demilitaryzacji półwyspu oraz zabezpieczeniu morskich szlaków transportowych Ukrainy. Zakłada ona także ograniczenie działań rosyjskich okrętów wojennych na Morzu Czarnym, z których ostrzeliwano cele na terytorium Ukrainy, oraz uniemożliwienie operowania po tym akwenie tzw. „floty cieni”. Dodatkowo, poprzez systematyczne ataki, siły ukraińskie dążą do sparaliżowania rosyjskiej logistyki. Ma to na celu zakłócenie szlaków transportowych na froncie południowym oraz wydłużenie czasu reakcji lotnictwa taktycznego i floty, zmuszonych do częściowego wycofania się w głąb Rosji. Ograniczenie militarnych możliwości Federacji Rosyjskiej oraz wyparcie jej floty i instalacji obrony powietrznej z zachodniej części Morza Czarnego to dla ukraińskiej gospodarki kwestia przetrwania. Te działania już teraz pozwoliły Kijowowi na samodzielne zabezpieczenie korytarzy handlowych, niezbędnych do swobodnego eksportu milionów ton zboża oraz innych produktów, bez konieczności negocjowania warunków żeglugi z Kremlem. Na tym etapie ostatecznym celem Kijowa nie jest pełna deokupacja, która przy obecnych ograniczonych zasobach militarnych Ukrainy wydaje się niemożliwa.

W wymiarze politycznym działania te służą uderzeniu w neoimperialną politykę Rosji i podważeniu narracji propagandowej Kremla o stabilności państwa pod rządami W. Putina. Bezpośrednie przeniesienie działań

² Федоров: стосунки з сирським/чутки про відставку/корупційні клани в оборонці, YouTube, Pressing, 17.06.2026, <https://www.youtube.com/watch?v=EWuI8WYOIF8> (20.06.2026).

zbrojnych na Krym – którego rzekomo pokojowe „zjednoczenie” z Rosją stanowić miało kluczowy sukces agresywnej polityki Rosji wobec Ukrainy – stanowi poważny problem polityczny. Codzienne alarmy w Sewastopolu, płonące składy paliw czy zamykanie plaż i mostów potęgują wstrząs polityczny w samej Rosji i podważają sprawczość rosyjskich władz. Ukraina koncentruje się na destabilizacji półwyspu, chcąc wykorzystać trudną sytuację znajdującą się tam ludności jako argument potwierdzający możliwości ofensywne Kijowa oraz konieczność zainicjowania rozmów pokojowych. Działania te mają także za zadanie pokazać sojusznikom, że sprawa ukraińska nie jest przegrana, a jej wysiłek obronny warto nadal wspierać.